

Arrest

nr. 51 824 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Slovaakse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en in naam van de minderjarige kinderen X en X, op 15 september 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 juni 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 17 september 2010 waarbij de zaak wordt toegewezen aan de IIde kamer.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekende brief van 9 maart 2008 dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. Op 3 juni 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, die verzoekers op 26 augustus 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) en application de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, introduit par l'article 5 de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980, demande déclarée recevable en date du 27.05.2008, j'ai l'honneur de vous informer que cette demande est rejetée.

Reden:

De arts-attaché stelt in zijn verslag (zie gesloten omslag) dat betrokkene aan een aandoening leed waarvoor zij in België geopereerd werd. Door deze ingreep zijn de klachten opgeheven. Er is dus geen enkele reden meer die aan de basis ligt van deze medische aanvraag.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er een adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (...)"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 26 augustus 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"En exécution de la décision du délégué du Ministre de la Politique de migration et d'asile, communiquée le 03/06/2010

Nom : (T.) prénom: (L.)

(...)

De quitter, au plus tard le 24 sep. 2010 (indiquer la date), le territoire de la Belgique ainsi que le(s) territoire(s) des Etats suivants: Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lituanie, Lettonie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, République Tchèque, Slované, Suède, Suisse, sauf s'il (elle) possède les documents requis pour s'y rendre.

Motif de la decision:

Les intéressées séjournent depuis plus longtemps dans le Royaume que le délai stipulé conformément à l'article 6 ou ne parviennent pas à fournir la preuve qu'ils n'ont pas dépassé ce délai (art 7, alinéa 1,2° de la loi du 15 décembre 1980).

A défaut d'obtempérer à cet ordre, le (la) présumé(e) s'expose, sans préjudice de poursuites judiciaires sur base de l'article 75 de la loi, à être ramené(e) à la frontière et à être détenu(e) à cette fin pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la mesure, conformément à l'article 27 de la même loi."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29

juli 1991), van de rechten van de verdediging, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting:

“Verzoeker heeft terecht problemen met deze argumentatie. De beslissing stelt: de arts-attache stelt in zijn verslag.

De Dienst Vreemdelingenzaken laat in haar beslissing echter na om aan te duiden welke deze informatie is. De Dienst Vreemdelingenzaken maakt er zich gemakkelijk van af door de stellen dat de informatie waarop ze zich baseer(t) zich in het administratief dossier zit (de zogenaamde gesloten omslag). De Dienst Vreemdelingenzaken dient tevens IN zijn beslissing duidelijk te motiveren (1) van waar de informatie komt, (2) voor wie is deze informatie bestemd (3) waarom bestaat dergelijke informatie m.a.w. wat is het doel van die informatie. Het is aldus voor verzoekers onmogelijk om zich tegen dit argument op een afdoende wijze te verdedigen. Verzoeker kan op basis van de beslissing NIKS nagaan. Hoe verzoekers zich ook willen verdedigen tegen informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken die zich in het dossier bevindt zullen ze steeds tegen een muur botsen. Verzoekers zijn ervan overtuigd dat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing dient te verduidelijken (1) waar komt de informatie van, (2) voor wie is deze informatie bestemd en (3) wat is het doel van deze informatie.

Verzoekers kunnen dus niet nagaan wie deze arts-attache dan ook mogen wezen. Welke is zijn RIZIV-nummer. Is deze ‘arts-attache’ wel bekwaam en onafhankelijk genoeg van de Dienst Vreemdelingenzaken. Het betreft een ‘arts-attaché’. Deze arts is aldus in dienst bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit wil zeggen dat deze arts betaald wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekers verwijzen dan ook naar het spreekwoord ‘Wiens brood men eet wiens woord met spreekt’.

Verzoekers kunnen helemaal niet achterhalen wie deze arts is. De beginselen van de Historische Kritiek vereisten nochtans dat dit essentieel is. Waarom wordt de arts niet bij naam genoemd. Waarom wordt zijn RIZIV nummer niet opgegeven. Op welke basis stoelt de arts zich om te stellen dat de klachten zijn opgeheven?

Stellen dat deze informatie zich in het administratief dossier bevindt is onvoldoende. De Dienst Vreemdelingenzaken dient op basis van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. te motiveren. Verzoekers wensen in dit verband te verwijzen naar het arrest van de RVV dd. 22 april 2008, nr. 10.285. Dit arrest stelt: Wanneer de hestreden beslissing verwijst naar een verslag en dit verslag zelf niet wordt opgenomen in de beslissing, volstaat het om in het kort het voorwerp en de inhoud van de stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen. Het is duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken zich helemaal niet de moeite heeft genomen om het voorwerp en de inhoud van de stukken te vermelden waarop ze zich steunt. Het is niet aan verzoeker die een negatief bewijs dient te leveren. Verzoeker dient uit de beslissing zonder dat hij het administratief dossier erbij dient te nemen te kunnen nagaan: (1) de bron, (2) voor wie en (3) het waarom. Dit is het meest essentiële die minstens conform het (boven)melde arrest van de RVV in de beslissing dient te staan.

(...)

Het gevolg is dat verzoekende partij zich in de onmogelijkheid is om de reden te kennen die aan de basis liggen van de beslissing.

De dienst vreemdelingenzaken verwijst naar een gesloten omslag doch verzoekende partij hebben geen inzage gekregen in deze gesloten omslag.

De beslissing dient dan ook te worden vernietigd wegens een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.”

2.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“(...) Verzoeker stelt problemen te hebben met de argumentatie van de ambtenaar-geneesheer waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing. Hij beklagt zich niet te kunnen achterhalen wie die arts-attaché moge wezen en of hij bekwaam en onafhankelijk genoeg is van de dienst vreemdelingenzaken.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden door te verwijzen naar artikel 9ter, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als volgt gesteld:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

De wetgever heeft dus niet voorgeschreven als zou de ambtenaar-geneesheer een diagnose stellen. Zijn opdracht is duidelijk omschreven zoals onderlijnd in de wettekst supra. Het komt de verzoeker toe alle nuttige informatie omtrent zijn ziekte over te maken aan het bestuur.

Het komt dienvolgens tevens verzoeker toe om zelf de artsen te kiezen die een diagnose stellen en een behandeling voorschrijven.

De rol van de ambtenaar-geneesheer bestaat er in de praktijk ook in het medisch jargon van de persoonlijke en behandelende geneesheer te vertalen naar de bestuur waarvan een beslissing wordt verwacht in het licht van het artikel 9ter voormeld.

Verzoekers stellen als zou uit de motivering niet blijken waarom de beslissing is wat ze is.

De eenvoudige lectuur van de bestreden beslissing toont het tegendeel aan.

Het meer gedetailleerd verslag van de ambtenaar-geneesheer, waarin het ziektebeeld van verzoekster wordt omschreven, werd aan verzoekers onder gesloten omslag overhandigd, dit ter vrijwaring van het medisch geheim.

Die informatie is enkel voor verzoekers bestemd en kan niet publiekelijk worden vrijgegeven, wat het geval zou zijn moest het advies in de bestreden beslissing zijn overgenomen in extenso. (...)."

2.1.3. In hun repliekmemoire verwijzen verzoekers naar de uiteenzetting in hun verzoekschrift.

2.1.4.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, immers vastgesteld dat verzoekster werd geopereerd, waardoor haar medische klachten zijn opgeheven en de reden die aan de basis lag van de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet langer bestaat. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

In de mate dat verzoekers aangeven dat in eerste de bestreden beslissing verwezen wordt naar een verslag van de arts-attaché en zij geen kennis hebben van dit verslag, kan de Raad slechts opmerken dat verzoekers op 26 augustus 2010 een verklaring ondertekenden waarin zij te kennen gaven de gesloten omslag, waarin het verslag van de arts-attaché was opgenomen, ontvangen te hebben.

Verzoekers kunnen derhalve niet voorhouden niet te beschikken over het medisch verslag en derhalve niet te kunnen nagaan wat de inhoud van dit verslag is en welke arts dit verslag opstelde.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan.

2.1.4.2. Gelet op voorgaande vaststelling kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden in hun stelling dat het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn omdat zij niet beschikken over het medische verslag waarvan sprake is in de bestreden beslissing.

2.1.4.3. De Raad dient er verder op te wijzen dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van de verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Zij stellen in dit verband het volgende:

“Er ontstaat een manifeste wanverhouding tussen de gevolgen van de beslissing van de administratie: de ongegrondheid van de aanvraag artikel 9 bis Vw dd. 9 april 2009 en het doel zijnde de discretionaire bevoegdheid van de minister of zijn machtigde (de minister zoals bedoeld in artikel 1 Vw)..

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat de redelijkheidsvereiste de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding (RvSt nr. 82.301 dd. 20 september 1999).

Verzoekers zijn door het beleid van hun Slowaakse overheid verplicht overgeleverd aan het geweld van de vrije markt. In het oude Tsjecho-Slowakije werd er voor de armen gezorgd en kreeg ieder tenminste toegang tot de gezondheidszorg huisvesting en was er een plicht tot werken. Heden is dit niet het geval. Alle basisvoorzieningen worden aan verzoekers door de introductie van de vrije markt na de implosie van de Sovjet-Unie aan verzoekers onteigend

Doordat hun overheid enkel en all(een) bezig is met de Slowaakse staat verder uit te verkopen, enkel bezig zijn om de rijken en henzelf rijker te maken, hen zelf zitten te masturberen op hun hebzucht zijn verzoekers het slachtoffer van deze hebzucht.

Verzoekers hebben gezien dat onder het motto van de vrije markt hun levenskwaliteit achteruit is gegaan. Dit is erg. Gezien de technologische vooruitgang zou de levenskwaliteit er dienen op vooruit te gaan. Doch het omgekeerde gebeurt. De levenskwaliteit in Slowakije is op heden lager - zeker voor de sociale groep alwaar verzoekers toe behoren - dan de levenskwaliteit die aanwezig was voor de implosie van de Sovjet Unie en Tsjecho-Slowakije. In het oude Tsjecho-Slowakije had ieder toegang tot de nutsvoorziening, gezondheidszorg, onderwijs, en voedsel. Deze basisbehoeften en dus ook de gezondheidszorg zijn voor verzoekers op heden niet meer evident.

Verzoekers beschikken amper over deze basisbehoeften. Zodoende wordt er hen geestelijk en lichamelijk geweld aangedaan door hun autoriteiten. Die autoriteiten zijn enkel en alleen bezig (...) met een liberaal project in plaats van een socialistisch project. Daardoor worden de basisbehoeften onteigend aan verzoekers. Het onteigenden door de overheid aan zijn burgers van de basisbehoeften die noodzakelijk zijn om een menswaardig leven te kunnen leiden zijn een misdaad. Zodoende zijn verzoeker het slachtoffer van lichamelijk en geestelijk geweld.

Verzoekers zijn dan ook van oordeel dat de stijlformule zoals deze op de bestreden beslissing staat zijnde:

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er een adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

niet kan opgaan voor verzoekers.

Deze argumentatie is een loutere stijlformule die niet eens getoetst wordt aan de concrete levensomstandigheden die heersen in Slowakije. Verzoekers zijn van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken enkel de wet heeft overgeschreven zonder deze wettelijke zaken te toetsen aan de realiteit.

Zoals hierboven gezegd zijn de gezondheidszorgen voor verzoekers niet toegankelijk in hun land van herkomst. Verzoekers hebben dit allemaal te danken aan de privatisering en liberalisering.

Zodoende kan wel degelijk gezegd worden dat verzoekers wel een risico hebben op een onmenselijke en vernederende behandeling gezien ze niet over de nodige financiële fondsen beschikken om een adequate behandeling te kunnen starten.

Er staat in het kader van de discretionaire bevoegdheid de minister niks in de weg het bovenstaande in overweging te nemen.

De bestreden beslissing kan dan ook de toetst met de werkelijkheid niet doorstaan en dient aldus te worden vernietigd.

Gezien het bevel om het grondgebied onlosmakelijk is verbonden met de bestreden beslissing waarbij hun artikel 9 ter op gebaseerd werd dient dan ook de bijlage 13 te worden vernietigd."

2.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

"Ter ondersteuning van het middel, geven verzoekers scherpe kritiek op het sociaal en economisch gebeuren in Slowakije, zonder daarbij de bestreden beslissing te betrekken die werd genomen in het licht van een medische problematiek die niet meer actueel is, daar verholpen door de ingreep die in België werd verwezenlijkt.

" De uiteenzetting van een middel vereist van de verzoekende partij dat zij aangeeft welke rechtsregel zij geschonden acht en op welke wijze deze geschonden werd. Het is niet voldoende enkel een geschonden rechtsregel aan te brengen. Een verzoekschrift dat geen uiteenzetting van het middel bevat is onontvankelijk." (RvV 8 mei 2009, nr. 27.099.)

"Een onoverzichtelijke opeenstapeling van feitelijke commentaar waarin geen verstaanbare en adequate uiteenzetting van een middel kan worden gevonden, brengt de onontvankelijkheid van het beroep met zich mee." (RvV 23 januari 2009, nr. 21.932)

Het door verzoekers voorgestelde tweede middel is niet ontvankelijk, minstens is het niet van aard om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden."

2.2.3. Verzoekers geven in repliekmemoirie aan te volharden in het middel.

2.2.4. De Raad merkt op dat verzoekers kritiek leveren op het Slovaakse staatsbestel, maar hiermee niet aantonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de eerste bestreden beslissing het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel heeft geschonden. Daar uit de door verzoekers zelf neergelegde stukken blijkt dat verzoekster geopereerd werd en het ziekenhuis mocht verlaten zonder dat nog enige bijzonder behandeling nodig is blijkt ook niet dat verzoekster nog enige "adequate behandeling" zou nodig hebben die zij in Slowakije niet zou kunnen krijgen. Uit de bewering van verzoekers dat zij geen "adequate behandeling" zullen kunnen opstarten kan derhalve ook geen schending van de door hen aangevoerde beginselen afgeleid worden. Voorts moet worden geduid dat, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen, de gemachtigde

van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, geen verblijfsmachtiging kan toestaan aan personen die geen medische problemen hebben. De uiteenzetting van verzoekers inzake de discretionaire bevoegdheid van verweerder is dan ook niet dienend.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing aangevoerd.

2.3. Aangezien verzoekers geen gegrond middel hebben aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing en zij slechts voorhouden dat de tweede bestreden beslissing dient vernietigd te worden omdat deze *“onlosmakelijk is verbonden”* met de eerste bestreden beslissing kan ook niet besloten worden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK